

نامه های

منصور هاشمی خراسانی

شماره: ۱۷

موضوع: فرازی از نامه‌ی آن جناب که در آن از اهل پُمنی یاد می‌کند و پیروان شهوات را بیم می‌دهد.

بسم الله الرحمن الرحيم

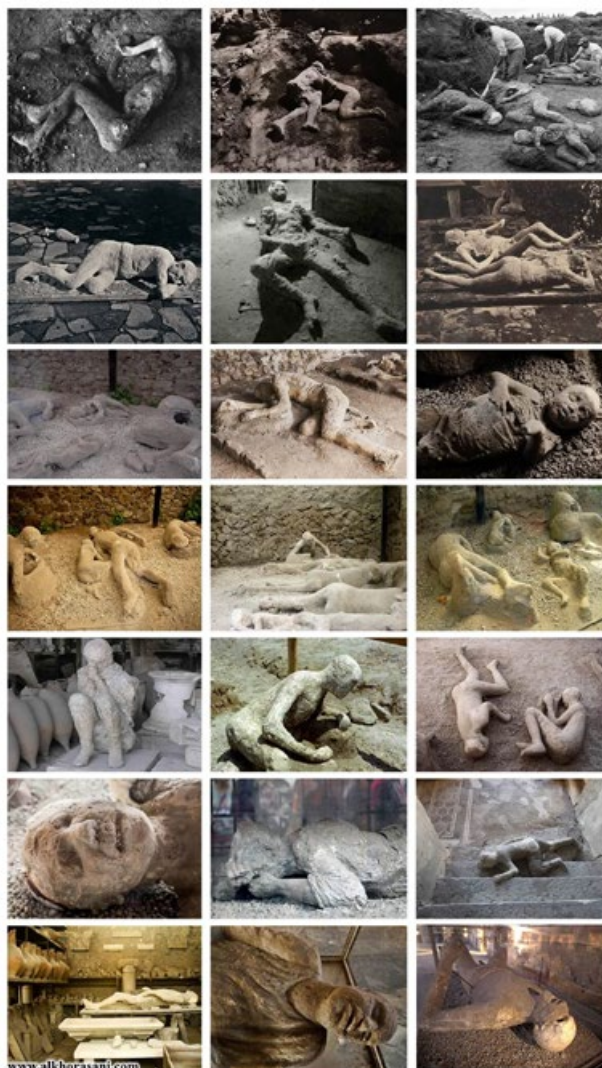
آیا کسانی که از باده‌ی شهوات سرمستند و در باتلاق لذات غوطه می‌خورند، از سرگذشت پُمنی عبرت نمی‌گیرند؟ گویی خنده‌های مستانه‌ی اهلش را می‌شنوم هنگامی که جام‌های شراب را به هم می‌زدند و از فرط طرب رقص می‌کردند و زنان زیبا را در بر می‌گرفتند و آواز می‌دادند که بنوشید و خوش باشید و مرگ از شما دور باد! پس ناگاه در روزی تابستانی، هنگامی که در سواحل ناپل استراحت می‌کردند، از جانب کوه وزوو بانگی را شنیدند و آتشی را دیدند که به سویشان زبانه می‌کشید؛ با گرمایی که گوشت را می‌پخت و دودی که نفس را می‌برید و آواری که استخوان را می‌شکست و ظلمتی که روز را شب می‌نمود! پس فرصت نیافتند که بگریزند؛ بل فرصت نیافتند که برخیزند؛ چرا که همگی در جاهای خود به خشت‌های پخته تبدیل شدند و در خاکستر داغ فرو رفتند و اینک شما آنان را می‌بینید که چونان مجسمه‌هایی عتیقه سر از خاک برآورده‌اند و چونان کوزه‌هایی شکسته بر سر راه افتاده‌اند!

شرح نامه:

پُمنی نام شهری در نزدیکی خلیج ناپل در ایتالیا است که روزگاری محلّ تفرّج و عشرت رومیان بود و در سال ۷۹ میلادی به دنبال فوران آتشفشان وزوو از روی زمین محو شد و بیش از ۱۵۰۰ سال بعد در سال ۱۵۹۹ میلادی سر از خاک برآورد، در حالی که اجساد اهلش به صورت سالم و با حالت سنگواره مشاهده می‌شد و نشان می‌داد که آنان فرصتی برای گریز، بلکه مجالی برای برخاستن پیدا نکرده‌اند. آن جناب در این فراز از نامه‌ی آموزنده‌ی خود، از سرگذشت آنان یاد می‌کند و از کسانی که مانند آنان تسلیم شهوت‌ها و در پی لذت‌های نامشروع هستند می‌خواهد که از عاقبت آنان عبرت بگیرند و خود را از عذاب ناگهانی و سهمگین خداوند ایمن ندانند.

بَیِّنَاتُ الْإِسْلَامِ مِنْ صَوْنِهَا شَيْءٌ خَرَسْنَا عَنْهُ خُذْ اللَّهُ تَعَالَى

در زیر، تصاویری از اجساد ساکنان شهر پُمپئی و نمونه‌های قالب‌گیری شده از آن‌ها مشاهده می‌شود:

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر مخصوص شاهنشاهی خراسانی

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر مخصوص شاهنشاهی خراسانی حفظه الله تعالی

* لطفاً بر روی لینک مورد نظر خود کلیک کنید.